Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 9 października 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 4a ust. 1 – Procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Europejski nakaz aresztowania – Warunki wykonania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Wykonanie obligatoryjne – Wyjątki – Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie" – Kara dodatkowa w postaci dozoru policyjnego – Niedopełnienie warunków dozoru policyjnego – Orzeczenie o zamianie dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności – Kara orzeczona pod nieobecność oskarżonego

W sprawie C-798/23 [Abbottly] [i]

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Supreme Court (sąd najwyższy, Irlandia) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 grudnia 2023 r., w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko

SH,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen (sprawozdawca), prezes izby, T. von Danwitz, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego pierwszej izby, I. Ziemele, A. Kumin i S. Gervasoni, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: R. Stefanova-Kamisheva, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 stycznia 2025 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Minister for Justice – M. Browne, Chief State Solicitor, A. Burke, A. Joyce i C. McMahon, w charakterze pełnomocników, których wspierali G. Gibbons, SC, i D. Perry, BL,

– w imieniu SH – R. Barron, SC, S. O'Mahony, solicitor, i B. Storan, BL,

* Język postępowania: angielski.

[i] Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

– w imieniu rządu rumuńskiego – M. Chicu i E. Gane, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – H. Leupold i J. Vondung, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową 2002/584").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania w sprawie wykonania w Irlandii europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko SH w celu wykonania na Łotwie kary pozbawienia wolności.

Ramy prawne

Prawo Unii

Decyzja ramowa 2002/584

3 Artykuł 1 decyzji ramowej 2002/584, zatytułowany „Definicja europejskiego nakazu aresztowania i zobowiązani[e] do jego wykonania", przewiduje:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną przez państwo członkowskie w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wniosek, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego.

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją [nie prowadzi do zmiany] obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 [TUE]".

4 Artykuł 4a wspomnianej decyzji ramowej, zatytułowany „Decyzje [Orzeczenia] wydane w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiła się osobiście", stanowi:

„1. Organ sądowy wykonujący może także odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego z myślą o wykonaniu kary pozbawienia wolności lub zastosowaniu środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności], jeżeli dana osoba nie stawiła

się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie, chyba że w europejskim nakazie aresztowania stwierdza się, że dana osoba, zgodnie z dalszymi wymogami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym wydającego państwa członkowskiego:

a) w odpowiednim terminie:
   (i) została wezwana osobiście i tym samym została poinformowana o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano to orzeczenie, albo inną drogą rzeczywiście otrzymała urzędową informację o wyznaczonym terminie i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie;

   oraz
   (ii) została poinformowana, że orzeczenie może zostać wydane, jeżeli nie stawi się na rozprawie;

   albo

b) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę albo przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił jej na rozprawie;

   albo

c) po doręczeniu jej orzeczenia i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia:
   (i) wyraźnie oświadczyła, że nie kwestionuje orzeczenia;

   lub
   (ii) w ustawowym terminie nie wystąpiła o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania;

   albo

d) orzeczenie nie zostało jej doręczone osobiście, ale:
   (i) zostanie jej bezzwłocznie doręczone osobiście po jej przekazaniu oraz zostanie wyraźnie pouczona o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i z uwzględnieniem nowych dowodów oraz które mogą prowadzić do uchylenia lub zmiany pierwotnego orzeczenia;

   oraz
   (ii) zostanie poinformowana o terminie, w którym musi wystąpić o takie ponowne rozpoznanie sprawy lub złożyć odwołanie, jak wspomniano w odnośnym europejskim nakazie aresztowania.

2. Jeżeli europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub zastosowania środka zabezpieczającego na warunkach określonych w ust. 1 lit. d), a dana osoba nie otrzymała wcześniej żadnej urzędowej informacji o prowadzonym przeciwko niej postępowaniu karnym, może ona, po otrzymaniu informacji o treści europejskiego nakazu aresztowania, wystąpić o kopię wyroku, zanim zostanie ona przekazana. Natychmiast po

otrzymaniu przez organ wydający informacji o tym żądaniu, dostarcza on poszukiwanej osobie odpis wyroku za pośrednictwem organu wykonującego. Żądanie poszukiwanej osoby nie powinno opóźniać ani procedury jej przekazywania, ani decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania. Wyrok jest [doręczany] danej osobie jedynie tytułem informacji; [doręczenie] go nie stanowi formalnego doręczenia wyroku, ani nie uruchamia biegu żadnych terminów mających zastosowanie w przypadku wystąpienia o ponowne rozpoznanie sprawy lub złożenia odwołania.

3. Jeżeli dana osoba zostaje wydana na warunkach określonych w ust. 1 lit. d) i jeżeli wystąpiła ona o ponowne rozpoznanie sprawy lub złożyła odwołanie, to do czasu zakończenia tych postępowań, zasadność zatrzymania tej osoby w oczekiwaniu na ponowne rozpoznanie sprawy lub postępowanie odwoławcze podlega weryfikacji zgodnie z prawem wydającego państwa członkowskiego – w regularnych odstępach czasu albo na wniosek tej osoby. Weryfikacji takiej dokonuje się zwłaszcza pod kątem możliwości zawieszenia lub przerwania zatrzymania. Ponowne rozpoznanie sprawy lub postępowanie odwoławcze rozpoczynają się [rozpoczyna się] w odpowiednim terminie po przekazaniu danej osoby".

5 Artykuł 27 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Możliwość ścigania za inne przestępstwa", głosi:

„1. Każde państwo członkowskie może notyfikować Sekretariatowi Generalnemu Rady, że w jego stosunkach z innymi państwami członkowskimi, które wystosowały podobną notyfikację, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w związku z pozbawieniem wolności lub wykonaniem środka zabezpieczającego [w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności] za przestępstwo popełnione przed przekazaniem osoby inne niż to, z powodu którego została przekazana, chyba że w [konkretnym przypadku] wykonujący nakaz organ sądowy [postanowi] inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3, osoba przekazana [nie może] być ścigana, skazana lub pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, za które została przekazana [które stanowiło podstawę przekazania].

3. Ustępu 2 nie stosuje się w następujących przypadkach:

a) [gdy] osoba mająca możliwość opuszczenia terytorium państwa członkowskiego, [do którego] została przekazana, nie uczyniła tego w ciągu 45 dni od dnia swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po opuszczeniu go;

b) przestępstwo nie podlega karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu;

c) [postępowanie karne] nie daje podstaw do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;

d) [gdy] osoba może podlegać karze lub środkowi penitencjarnemu niepolegającemu [na] pozbawieniu wolności, co w szczególności dotyczy kary finansowej lub środka zastosowanego w jej miejsce, nawet jeśli kara lub środek daje podstawy do ograniczenia jej wolności osobistej;

e) kiedy osoba, co do której uzgodniono, że ma zostać przekazana, równocześnie, jeśli to właściwe, zgodnie z art. 13 odwołuje się do zasady szczególności [gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie, w odpowiednim przypadku, równocześnie ze zrzeczeniem się prawa do skorzystania z zasady szczególności zgodnie z art. 13];

f) [gdy] osoba po jej przekazaniu w sposób jednoznaczny odwołuje się do zasady szczególności [zrzekła się prawa do skorzystania z zasady szczególności] w odniesieniu do szczególnych przestępstw poprzedzających jej przekazanie. Zrzeczenie się następuje przed właściwymi organami sądowymi wydającego nakaz państwa członkowskiego i zostaje zapisane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Zrzeczenie się sporządza się w taki sposób, aby jego brzmienie wyraźnie świadczyło, iż osoba ta uczyniła to dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba ta ma prawo do korzystania z pomocy prawnej;

g) w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który przekazał osobę, wyraża zgodę zgodnie z ust. 4.

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 8 ust. 1 oraz tłumaczenia określonego w art. 8 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, wobec którego jest ona wymagana, podlega przekazaniu osoby zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej. Zgody odmawia się w przypadkach wymienionych w art. 3, a ponadto można jej nie udzielić jedynie na podstawie przyczyn wymienionych w art. 4. Decyzję podejmuje się nie później niż po upływie 30 dni po otrzymaniu wniosku.

W przypadku sytuacji określonej w art. 5 wydające nakaz państwo członkowskie musi udzielić odnośnych gwarancji".

Decyzja ramowa 2009/299

6 Decyzja ramowa 2009/299 zmieniła decyzję ramową 2002/584 w szczególności w odniesieniu do osób, o których przekazanie wystąpiono ze względu na wyrok skazujący wydany w wyniku rozprawy pod nieobecność osoby oskarżonej.

7 Artykuł 1 decyzji ramowej 2009/299, zatytułowany „Cel i zakres zastosowania", ma następujące brzmienie:

„1. Niniejsza decyzja ramowa ma na celu wzmocnienie praw procesowych osób, wobec których toczy się postępowanie karne, ułatwienie współpracy sądowej w sprawach karnych, a w szczególności usprawnienie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych przez państwa członkowskie.

2. Niniejsza decyzja ramowa nie powoduje zmiany obowiązku przestrzegania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 traktatu, w tym prawa do obrony przysługującego osobom, wobec których toczy się postępowanie karne, ani nie powoduje zmiany żadnych obowiązków spoczywających w tym względzie na organach sądowych.

3. Niniejsza decyzja ramowa ustanawia wspólne zasady uznawania lub wykonywania w jednym państwie członkowskim (wykonującym państwie członkowskim) orzeczeń sądowych wydanych w innym państwie członkowskim (wydającym państwie członkowskim) w wyniku postępowania,

podczas którego dana osoba nie była obecna, zgodnie z przepisami art. 5 pkt 1 [decyzji ramowej 2002/584] […]".

Prawo irlandzkie

8 Artykuł 4a decyzji ramowej 2002/584 został przetransponowany do prawa irlandzkiego przez sekcję 45 European Arrest Warrant Act 2003 (ustawy z 2003 o europejskim nakazie aresztowania). Artykuł 45 tej ustawy, w brzmieniu mającym zastosowanie do postępowania głównego (zwanej dalej „ustawą o ENA"), stanowi:

„Przekazaniu na mocy niniejszej ustawy nie podlega osoba, która nie stawiła się osobiście w procesie, w wyniku którego wydano wyrok skazujący lub postanowiono o zastosowaniu środka polegającego na pozbawieniu wolności, w związku z wykonaniem którego wydano europejski nakaz aresztowania, chyba że w europejskim nakazie aresztowania wskazano elementy wymagane w lit. d) pkt 2, 3 i 4 formularza nakazu zawartego w załączniku do [decyzji ramowej 2002/584], wymienione w tabeli określonej w niniejszym artykule".

9 Tabela zawarta w art. 45 ustawy o ENA wskazuje w czterech ponumerowanych punktach warunki omówione w art. 4a decyzji ramowej 2002/584, na podstawie których osoba skazana pod jej nieobecność może zostać przekazana. Sądy irlandzkie wyjaśniły, że art. 45 ustawy o ENA jest środkiem wdrażającym prawo Unii, który należy interpretować w sposób zgodny z tą decyzją ramową. Z tego względu, chociaż art. 45 ustawy o ENA odnosi się do „procesu, w wyniku którego wydano wyrok skazujący lub postanowiono o zastosowaniu środka polegającego na pozbawieniu wolności", w prawie irlandzkim owo sformułowanie jest równoznaczne ze sformułowaniem „rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie", użytym w decyzji ramowej.

Prawo łotewskie

10 Artykuł 45 Krimināllikums (kodeksu karnego), w brzemieniu mającym zastosowanie do sprawy w postępowaniu głównym (zwanego dalej „łotewskim kodeksem karnym"), zatytułowany „Dozór policyjny", stanowił:

„1. Dozór policyjny jest karą dodatkową, którą sąd może orzec tytułem środka przymusu w celu monitorowania zachowania osoby zwolnionej z miejsca pozbawienia wolności i poddania jej obowiązkom przewidzianym przez organy policji. W przypadku gdy osoba korzysta z przedterminowego warunkowego zwolnienia, wykonanie kary dodatkowej w postaci dozoru policyjnego rozpoczyna się z chwilą zakończenia okresu próby osoby objętej przedterminowym warunkowym zwolnieniem.

2. Karę dozoru policyjnego wymierza się tylko wtedy, gdy w przypadkach przewidzianych w szczególnej części niniejszego kodeksu orzeczona zostaje kara pozbawienia wolności w wymiarze od roku do lat trzech.

3. Sąd może skrócić okres dozoru policyjnego lub odwołać go na wniosek dyrektora zakładu karnego lub organów policji.

4. Jeżeli skazany w czasie odbywania kary dodatkowej popełnił nowe przestępstwo, sąd zamienia nieodbytą część kary dodatkowej na karę pozbawienia wolności i określa ostateczny wymiar kary zgodnie z przepisami art. 51 i 52 niniejszej ustawy.

5. Jeżeli osoba, w stosunku do której na mocy wyroku sądu zastosowano dozór policyjny, narusza warunki zastosowania tego środka, działając w złej wierze, sąd może, na wniosek organów policji, zamienić pozostałą do odbycia część kary dodatkowej na karę pozbawienia wolności, licząc dwa dni dozoru policyjnego jako jeden dzień pozbawienia wolności.

6. Naruszenie warunków dozoru policyjnego zostaje popełnione w złej wierze, jeżeli w okresie jednego roku dana osoba została dwukrotnie ukarana karą administracyjną za to naruszenie".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

11 W 2014 r. wobec SH wydano dwa wyroki skazujące za dwa przestępstwa – pierwszy wyrok został wydany przez Valmieras rajona tiesa (sąd rejonowy w Valmierze, Łotwa), a drugi przez Jēkabpils rajona tiesa (sąd rejonowy w Jēkabpils, Łotwa). W dniu 27 października 2015 r. kary orzeczone na podstawie tych dwóch wyroków zostały połączone w jedną karę pozbawienia wolności w łącznym wymiarze czterech lat i dziewięciu miesięcy z dodatkową karą trzyletniego dozoru policyjnego, rozpoczynającą swój bieg, zgodnie z prawem łotewskim, po odbyciu przez SH kary pozbawienia wolności.

12 SH nie dochował obowiązku stawienia się, w ramach dozoru policyjnego, na komisariacie policji w ciągu trzech dni roboczych po opuszczeniu zakładu karnego, mimo że został uprzednio poinformowany o tym, że za naruszenie tego warunku grozi mu kara administracyjna. W konsekwencji Zemgales rajona tiesa (sąd rejonowy w Semigalii, Łotwa) w dniach 11 i 27 maja 2020 r. uznał SH za winnego popełnienia wykroczenia administracyjnego i zasądził z tego tytułu zapłatę dwóch kar grzywny.

13 W przypadku wydania w okresie jednego roku dwóch wyroków skazujących za naruszenie warunków dozoru policyjnego prawo łotewskie przewiduje możliwość zamiany przez właściwy sąd krajowy kary dodatkowej dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności na czas określony na podstawie stałego współczynnika, licząc dwa dni dozoru policyjnego jako jeden dzień pozbawienia wolności.

14 W czerwcu 2020 r. właściwa służba policji łotewskiej złożyła do Zemgales rajona tiesa (sądu rejonowego w Semigalii) wniosek o zamianę pozostałej do odbycia części kary dodatkowej polegającej na objęciu SH dozorem policyjnym na karę pozbawienia wolności.

15 W dniu 25 czerwca 2020 r. do oficjalnego miejsca zamieszkania SH w Jēkabpils zostało wysłane listem poleconym wezwanie sądowe. Pismo to zostało zwrócone do sądu w dniu 31 lipca 2020 r.

16 W dniu 19 sierpnia 2020 r., pod nieobecność SH, odbyła się rozprawa przed Zemgales rajona tiesa (sądem rejonowym w Semigalii). Tego samego dnia sąd ten wydał postanowienie (zwane dalej „przedmiotowym postanowieniem") nakazujące zamianę pozostałej do odbycia części kary dodatkowej polegającej na objęciu SH dozorem policyjnym, czyli dwóch lat i dwóch dni, na karę pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i jednego dnia. Od tego postanowienia, które zostało wysłane do SH, ale zostało zwrócone do sądu jako nieodebrane, SH nie wniósł środka zaskarżenia.

17 W dniu 26 lutego 2021 r. Zemgales rajona tiesa (sąd rejonowy w Semigalii) wydał wobec SH europejski nakaz aresztowania (zwany dalej „rozpatrywanym europejskim nakazem aresztowania") w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego w dniu 19 sierpnia 2020 r.

18 Wyrokiem z dnia 27 lipca 2022 r. High Court (wysoki trybunał, Irlandia) odmówił uwzględnienia wniosku Minister for Justice and Equality (ministra sprawiedliwości i równości, Irlandia) o przekazanie SH Republice Łotewskiej na podstawie rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania w oparciu o przepis transponujący art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 do prawa irlandzkiego.

19 Court of Appeal (sąd apelacyjny, Irlandia) oddalił apelację wniesioną od tego wyroku przez ministra sprawiedliwości i równości, wobec czego ten ostatni wniósł apelację nadzwyczajną do Supreme Court (sądu najwyższego, Irlandia), będącego sądem odsyłającym.

20 Sąd odsyłający przypomina, że z art. 1 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584 wynika, iż wykonanie europejskiego nakazu aresztowania stanowi zasadę, podczas gdy odmowa wykonania jest przewidziana jako wyjątek, który należy interpretować ściśle.

21 Wskazany sąd uważa, że rozpatrywane orzeczenie można zrównać z uchyleniem zawieszenia wykonania kary, które zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie jest objęte art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584. Jak bowiem orzekł Trybunał w pkt 77 wyroku z dnia 22 grudnia 2017 r., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026), pojęcie „orzeczenia" w rozumieniu tego przepisu nie obejmuje orzeczenia w przedmiocie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności, takiego jak uchylenie zawieszenia wykonania kary, chyba że celem lub skutkiem tego orzeczenia jest zmiana charakteru lub wymiaru tej kary, zaś organ, który je wydał, dysponował w tym względzie swobodą oceny.

22 Tymczasem sąd ten stwierdza, że w niniejszej sprawie okres dozoru policyjnego rozpoczął się z chwilą odbycia przez SH kary pozbawienia wolności. W jego sprawie nie wydano żadnego nowego orzeczenia sądowego zmieniającego charakter i wymiar wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności, ponieważ w przypadku naruszenia warunków dozoru policyjnego okres pozbawienia wolności, który może zostać orzeczony, jest określany w oparciu o przewidziane w prawie łotewskim działanie arytmetyczne. Do Zemgales rajona tiesa (sądu rejonowego w Semigalii) należało zatem jedynie podjęcie decyzji, czy orzec dodatkową karę pozbawienia wolności, której wymiar został określony ustawowo. Z tego powodu sąd odsyłający uznał na chwilę obecną, że nie ma podstaw, aby odmawiać przekazania SH, ponieważ zdaniem tego sądu kara orzeczona wobec SH w dniu 19 sierpnia 2020 r. nie stanowi nowej kary i nie zmieniła ani charakteru, ani wymiaru orzeczonej wcześniej kary pozbawienia wolności.

23 Sąd odsyłający ma jednak wątpliwości, gdyż mimo że perspektywa dalszego pozbawienia wolności była wpisana w kary wcześniej orzeczone wobec SH i połączone w dniu 27 października 2015 r., to kara orzeczona w dniu 19 sierpnia 2020 r. nie wymagała po prostu odbycia przez SH, w części ani w całości, kar pozbawienia wolności, które zostały wobec niego pierwotnie orzeczone.

24 W tych okolicznościach Supreme Court (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w sytuacji, gdy przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, ma nastąpić w celu odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tej osoby wskutek naruszenia warunków odbywania wcześniej orzeczonej wobec niej [dodatkowej] kary dozoru policyjnego, a sąd, który orzekł tę karę pozbawienia wolności, dysponował swobodą oceny co do tego, czy orzec karę pozbawienia wolności (przy czym nie dysponował swobodą oceny co do czasu trwania tej kary w przypadku jej orzeczenia), postępowanie prowadzące do orzeczenia tej kary pozbawienia wolności stanowi część »rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie« do celów art. 4a ust. l decyzji ramowej [2002/584]?

2) Czy orzeczenie o zamianie [dodatkowej] kary dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności w okolicznościach określonych w [pytaniu pierwszym] jest orzeczeniem, którego celem lub skutkiem była zmiana charakteru lub wymiaru kary orzeczonej wcześniej w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, w szczególności [dodatkowej] kary dozoru policyjnego stanowiącej część jej poprzedniej kary, tak że do orzeczenia tego ma zastosowanie wyjątek, o którym mowa w pkt 77 wyroku [z dnia 22 grudnia 2017 r., Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)]?”.

Postępowanie przed Trybunałem

25 Ponieważ adwokat SH poinformował sekretariat Trybunału, że SH przebywa obecnie w zakładzie karnym na Łotwie, Trybunał, decyzją prezesa Trybunału z dnia 26 kwietnia 2024 r., zwrócił się do sądu odsyłającego z wnioskiem o udzielenie informacji w celu ustalenia, czy odpowiedź Trybunału na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest nadal użyteczna dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

26 W odpowiedzi z dnia 10 maja 2024 r. sąd odsyłający potwierdził, że SH przebywa obecnie w zakładzie karnym na Łotwie i że został on przekazany organom łotewskim w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania z dnia 17 lutego 2021 r., lecz wskazał, że ponieważ SH nie został przekazany w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania rozpatrywanego w postępowaniu głównym, w związku z czym nie można wykluczyć, że organy łotewskie zastosują mechanizm zgody przewidziany w art. 27 decyzji ramowej 2002/584 w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec SH na mocy rozpatrywanego orzeczenia, odpowiedź na wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym pozostaje użyteczna dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

27 Poprzez swoje dwa pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu obejmuje postępowanie, w wyniku którego sąd krajowy może zarządzić, ze względu na naruszenie warunków związanych z karą dozoru policyjnego, na którą dana osoba została wcześniej skazana obok kary pozbawienia wolności, zamianę nieodbytej jeszcze części tej kary dodatkowej na karę pozbawienia wolności, licząc dwa dni dozoru policyjnego jako jeden dzień pozbawienia wolności.

28 Na wstępie należy przypomnieć, że celem decyzji ramowej 2002/584 jest, poprzez wprowadzenie uproszczonego i skutecznego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej, ułatwienie i przyspieszenie współpracy sądowej, a tym samym przyczynienie się do realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi, zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., PF (Prokurator generalny Litwy), C-509/18, EU:C:2019:457, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo].

29 W tym celu wspomniana decyzja ramowa ustanawia w art. 1 ust. 2 zasadę, zgodnie z którą państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami tej decyzji ramowej. Z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności wykonujące nakaz organy sądowe mogą zatem odmówić wykonania takiego nakazu wyłącznie w enumeratywnie wyliczonych wypadkach, przewidzianych w omawianej decyzji ramowej, przy czym odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania może nastąpić jedynie w przypadku niespełnienia jednego z warunków wyczerpująco określonych w tej decyzji ramowej. W konsekwencji wykonanie europejskiego nakazu aresztowania stanowi zasadę, zaś odmowa wykonania jest przewidziana jako wyjątek, który należy interpretować ściśle [zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Skazanie pod nieobecność oskarżonego), C-396/22, EU:C:2023:1029, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo].

30 W szczególności art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 stanowi wyjątek od zasady nakładającej na wykonujący nakaz organ sądowy obowiązek przekazania osoby, której dotyczy nakaz, do wydającego nakaz państwa członkowskiego, i winien w związku z tym podlegać ścisłej wykładni [zob. podobnie wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 55].

31 Jak wynika z samej treści art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego z myślą o wykonaniu kary pozbawienia wolności lub zastosowaniu środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, jeżeli dana osoba nie stawiła się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie, chyba że w europejskim nakazie aresztowania stwierdza się, że zostały spełnione warunki ustanowione, odpowiednio, w lit. a)–d) tego przepisu (wyrok z dnia 17 grudnia 2020 r., Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo). Wspomniany art. 4a ogranicza w ten sposób możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, wymieniając w sposób precyzyjny i spójny warunki, w jakich nie można odmówić uznania i wykonania orzeczenia wydanego w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiła się osobiście [wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo].

32 W każdym z przypadków, o których mowa w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584, wykonanie europejskiego nakazu aresztowania nie narusza bowiem prawa zainteresowanej osoby do skutecznego środka prawnego ani jej prawa do obrony, zapisanych w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zob. w szczególności wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo].

33 Artykuł 4a decyzji ramowej 2002/584 ma zatem na celu zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony i umożliwienie organowi wykonującemu nakaz przekazania zainteresowanego pomimo jego nieobecności na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie nakładające karę, przy pełnym poszanowaniu prawa do obrony (wyrok z dnia 17 grudnia 2020 r., Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności z art. 1 decyzji ramowej 2009/299, odczytywanego w świetle motywów 1 i 15 tej decyzji, wyraźnie wynika, że wspomniany art. 4a został włączony do decyzji ramowej 2002/584 celem ochrony prawa oskarżonego do stawienia się osobiście na prowadzonej przeciwko niemu rozprawie karnej przy jednoczesnym usprawnieniu wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych przez państwa członkowskie [wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo].

34 Jednakże przed zbadaniem istnienia jednej z okoliczności, o których mowa w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584, wykonujący nakaz organ sądowy musi ustalić, czy ma do czynienia z sytuacją, w której osoba, której dotyczy wniosek, nie stawiła się osobiście na „rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie" w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584.

35 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowanie „rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie" w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy rozumieć jako autonomiczne pojęcie prawa Unii i interpretować w sposób jednolity na jej terytorium, niezależnie od kwalifikacji przyjętych w państwach członkowskich. Pojęcie to należy rozumieć w ten sposób, że oznacza ono postępowanie, które doprowadziło do wydania orzeczenia prawomocnie skazującego osobę, o której przekazanie zwrócono się w ramach wykonania europejskiego nakazu aresztowania [zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Skazanie pod nieobecność oskarżonego), C-396/22, EU:C:2023:1029, pkt 26, 27 i przytoczone tam orzecznictwo].

36 Jak orzekł Trybunał, orzeczenie w przedmiocie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności nie stanowi „orzeczenia" w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, chyba że wywiera ono wpływ na orzeczenie o winie lub też celem lub skutkiem tego orzeczenia jest zmiana charakteru albo wymiaru tej kary i że organ, który je wydał, korzystał w tym względzie ze swobody oceny [wyroki: z dnia 22 grudnia 2017 r., Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, pkt 77, 88; a także z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 53].

37 Trybunał uznał zatem, że orzeczenie zarządzające wykonanie zawieszonej kary pozbawienia wolności z uwagi na naruszenie przez zainteresowanego obiektywnego warunku związanego z tym zawieszeniem, takiego jak popełnienie kolejnego przestępstwa w okresie próby, nie stanowi „orzeczenia" w rozumieniu art. 4a ust. 1, ponieważ nie zmienia ono tej kary ani pod względem jej charakteru, ani pod względem jej wymiaru. Trybunał wyjaśnił ponadto, że ponieważ organ odpowiedzialny za orzekanie w przedmiocie takiego zarządzenia wykonania zawieszonej kary nie musi ponownie rozpoznawać co do istoty sprawy, która doprowadziła do wydania wyroku skazującego, okoliczność, że organ ten dysponuje swobodą oceny, nie jest istotna, gdyż swoboda ta nie umożliwia mu dokonania zmiany w odniesieniu do wymiaru lub charakteru kary pozbawienia wolności, które zostały ustalone prawomocnym orzeczeniem skazującym osobę, której dotyczy nakaz [zob. podobnie wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 53, 54 i przytoczone tam orzecznictwo].

38 Należy zauważyć, że taka wykładnia art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 pozostaje również w zgodzie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. w szczególności wyroki ETPC: z dnia 21 października 2013 r. w sprawie Del Río Prada przeciwko Hiszpanii, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, § 89; z dnia 10 listopada 2022 r. w sprawie Kupinskyy przeciwko Ukrainie, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, §§ 47–52), na gruncie którego, po pierwsze, procedury dotyczące sposobu wykonywania kar nie wchodzą w zakres stosowania art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., a po drugie, środki podjęte przez sąd po orzeczeniu prawomocnej kary lub w trakcie jej wykonywania można uznać za „kary" w rozumieniu tej konwencji jedynie wówczas, gdy mogą prowadzić do ponownego określenia lub zmiany zakresu pierwotnie nałożonej kary [zob. podobnie wyrok z dnia 23 marca 2023 r., Minister for Justice and Equality (Uchylenie warunkowego zawieszenia wykonania kary), C-514/21 i C-515/21, EU:C:2023:235, pkt 58].

39 Aby bowiem rozstrzygnąć, czy środek podjęty podczas wykonywania kary dotyczy jedynie sposobu wykonywania kary, czy też – a contrario – wpływa na jej zakres, należy w każdym przypadku zbadać, co faktycznie pociągała za sobą wymierzona „kara" na gruncie prawa wewnętrznego obowiązującego w czasie istotnym dla okoliczności faktycznych lub też, inaczej rzecz ujmując, jaki był jej wewnętrzny charakter (zob. podobnie wyrok ETPC z dnia 21 października 2013 r. w sprawie Del Río Prada przeciwko Hiszpanii, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, §§ 85, 90).

40 W niniejszej sprawie wydaje się, że podstawą wydania rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania było orzeczenie zamieniające dodatkową karę dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności. Sąd odsyłający wychodzi w tym względzie z założenia, że rozpatrywane orzeczenie może być zbliżone do orzeczenia w przedmiocie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności, takiej jak uchylenie zawieszenia wykonania kary. Takie orzeczenie może nie być objęte zakresem stosowania art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, ponieważ ani jego celem, ani skutkiem nie jest zmiana charakteru lub wymiaru kary orzeczonej wcześniej wobec osoby, której dotyczy wniosek, przy czym organ, który je wydał, nie dysponował w tym względzie swobodą oceny.

41 Należy zatem zbadać, czy rozpatrywane orzeczenie można zakwalifikować jako „orzeczenie w przedmiocie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności" w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 36 i 37 niniejszego wyroku, w którym to przypadku owo orzeczenie nie będzie stanowić „orzeczenia" w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584.

42 W tym względzie z informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym i z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że zgodnie z art. 45 ust. 1 łotewskiego kodeksu karnego dozór policyjny stanowi karę dodatkową, którą sąd może orzec wobec osoby skazanej na karę pozbawienia wolności w celu monitorowania zachowania osoby zwolnionej z miejsca pozbawienia wolności, przy czym osoba objęta dozorem musi wypełniać obowiązki nałożone na nią przez organy policji. Zgodnie z art. 45 ust. 2 tego kodeksu owa kara dodatkowa może zostać orzeczona wyłącznie wobec osoby, która została skazana na karę pozbawienia wolności na okres od roku do lat trzech. Zgodnie z art. 45 ust. 3 wspomnianego kodeksu okres dozoru policyjnego może zostać skrócony, a sam dozór może zostać odwołany na wniosek komisji administracyjnej zakładu karnego lub organów policji. Artykuł 45 ust. 4 tego kodeksu przewiduje, że jeżeli skazany w czasie odbywania kary dodatkowej popełnił przestępstwo, sąd zamienia nieodbytą karę dodatkową na karę pozbawienia wolności i określa ostateczny wymiar kary zgodnie z przepisami łotewskiego kodeksu karnego.

43 Zgodnie z art. 45 ust. 5 i 6 łotewskiego kodeksu karnego w istocie, jeżeli osoba odbywająca dodatkową karę dozoru policyjnego, „działając w złej wierze", naruszy warunki zastosowania tego środka – to znaczy w okresie jednego roku zostanie to dwukrotnie stwierdzone w drodze administracyjnej – sąd może orzec w stosunku do niej, oprócz kary administracyjnej, o zamianie, na wniosek organu policji, pozostałej do odbycia części kary dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności w wymiarze połowy dni, które pozostały do końca dozoru policyjnego. Z postanowienia odsyłającego wynika, że to właśnie te przepisy zostały zastosowane w postępowaniu głównym.

44 Wynika z tego, że prawo łotewskie wydaje się – czego zweryfikowanie należy jednak do sądu odsyłającego – dokonywać rozróżnienia między orzeczeniem nakładającym karę pozbawienia wolności a orzeczeniem o objęciu danej osoby dozorem policyjnym, ponieważ to ostatnie orzeczenie ze swej natury zawsze stanowi karę dodatkową w stosunku do kary pozbawienia wolności. W niniejszej sprawie SH został wobec tego najpierw skazany na karę pozbawienia wolności wraz z karą dodatkową dozoru policyjnego, wskutek czego po odbyciu orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności został on objęty dozorem policyjnym. W konsekwencji rozpatrywane orzeczenie nakładające na SH karę pozbawienia wolności obliczoną poprzez zamianę dwóch dni pozostałej do odbycia kary dozoru policyjnego na jeden dzień pozbawienia wolności nie dotyczy wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 35 i 36 niniejszego wyroku, lecz jako takie stanowi nowe orzeczenie nakładające karę pozbawienia wolności, na którą SH nie został dotychczas skazany.

45 Sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym różni się zatem od uchylenia zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, ponieważ w tym ostatnim przypadku kara pozbawienia wolności jest z góry warunkowana zawieszeniem jej wykonania, w związku z czym jej uchylenie pozwala jedynie na wykonanie orzeczonej wcześniej kary pozbawienia wolności.

46 Stwierdzenie to znajduje potwierdzenie w fakcie, że zgodnie z właściwymi przepisami prawa łotewskiego, o których mowa w pkt 42 i 43 niniejszego wyroku, przepisy te nie wydają się przewidywać mechanizmu automatycznej zamiany kary dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności, jeżeli dana osoba naruszy jego warunki. Sąd dysponuje bowiem swobodą oceny w zakresie podjęcia decyzji, na wniosek organu policji, o zamianie kary dodatkowej dozoru policyjnego, która nie została jeszcze wykonana, na karę pozbawienia wolności, w związku z czym owa zamiana nie następuje automatycznie.

47 Ponadto, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 65 opinii, kara pozbawienia wolności orzeczona ewentualnie wskutek naruszenia warunków kary dodatkowej nie ma na celu ukarania pierwotnego przestępstwa, które doprowadziło do orzeczenia, jako kary dodatkowej, kary dozoru policyjnego, lecz ma na celu ukaranie konkretnych naruszeń warunków związanych z tą karą. Rzeczony sąd musi zatem, po zbadaniu sytuacji tej osoby, zdecydować, czy owe naruszenia uzasadniają zamianę kary dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności.

48 W konsekwencji orzeczenie o zastosowaniu kary pozbawienia wolności zamiast kary dodatkowej polegającej na objęciu dozorem policyjnym nie stanowi orzeczenia w sprawie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności, lecz należy je uznać za orzeczenie nakładające nową karę pozbawienia wolności, której charakter różni się od pierwotnie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

49 Tego rodzaju orzeczenie należy uznać za „orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, a postępowanie, w wyniku którego zostało ono wydane, należy, zgodnie z orzecznictwem Trybunału przytoczonym w pkt 35 niniejszego wyroku, uznać za wchodzące w zakres pojęcia „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu.

50 Jak bowiem zauważył rzecznik generalny w pkt 82 i 83 opinii, dla zakwalifikowania postępowania jako „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 istotne jest, by postępowanie w sprawie zamiany kary mogło prowadzić do pozbawienia wolności, które – mimo że można je przewidzieć w przypadku nieprzestrzegania warunków, jakim podlega kara dozoru policyjnego – nie stanowiło jako takie części pierwotnego wyroku skazującego, a zatem wymagało wydania nowego wyroku skazującego zastępującego ten pierwszy wyrok.

51 Należy dodać, że jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 81 opinii, na etapie postępowania mającego na celu rozstrzygnięcie kwestii ewentualnej zamiany kary dodatkowej dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności zainteresowana osoba powinna mieć możliwość pełnego skorzystania z prawa do obrony w celu skutecznego przedstawienia swojego stanowiska i wywarcia w ten sposób wpływu na ostateczne orzeczenie, które może skutkować pozbawieniem jej wolności osobistej. W szczególności osoba ta powinna mieć możliwość powołania się na okoliczności faktyczne i prawne, które mogłyby skłonić właściwy sąd do podjęcia decyzji o niedokonywaniu takiej zamiany kary.

52 Sąd odsyłający będzie musiał jeszcze ustalić, czy sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym odpowiada jednej z okoliczności, o których mowa w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584. Gdyby tak było, irlandzki wykonujący nakaz organ sądowy byłby zobowiązany do wyrażenia zgody na przekazanie SH organom łotewskim.

53 Jednakże z uwagi na to, że SH został już przekazany organom łotewskim na podstawie europejskiego nakazu aresztowania innego niż rozpatrywany europejski nakaz aresztowania, należy, jak wskazał sam sąd odsyłający w odpowiedzi na skierowany do niego przez Trybunał wniosek o udzielenie informacji, skorzystać, w celu wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej SH w spornym orzeczeniu, z mechanizmu zgody przewidzianego w art. 27 decyzji ramowej 2002/584.

54 W świetle wszystkich powyższych rozważań na zadane pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu obejmuje postępowanie, w wyniku którego sąd krajowy może zarządzić, ze względu na naruszenie warunków związanych z karą dozoru policyjnego, na którą dana osoba została wcześniej skazana obok kary pozbawienia wolności, zamianę nieodbytej jeszcze części tej kary dodatkowej na karę pozbawienia wolności, licząc dwa dni dozoru policyjnego jako jeden dzień pozbawienia wolności

W przedmiocie kosztów

55 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie" w rozumieniu tego przepisu obejmuje postępowanie, w wyniku którego sąd krajowy może zarządzić, ze względu na naruszenie warunków związanych z karą dozoru policyjnego, na którą dana osoba została wcześniej skazana obok kary pozbawienia wolności, zamianę nieodbytej jeszcze części tej kary dodatkowej na karę pozbawienia wolności, licząc dwa dni dozoru policyjnego jako jeden dzień pozbawienia wolności.

Podpisy